

nemlig de øvrige Medlemmer af Vægeraadet for største Delen ere Personer, der have med de herhenhørende Forhold at gøre paa en eller anden Vis i Medfør af den af dem beklædte offentlige Stilling, synes det naturligt ved Siden heraf at aabne en nogenlunde fyldig Adgang for det frivillige Arbejde, idet det er Tanken, at hine 2 yderligere Medlemmer fortrinsvis blive at vælge mellem saadanne Beboere i Kommunen, der af egen Drift have taget virksom Del i Børneforsorgen. Det skal i denne Forbindelse med Hensyn til Vægeraadene uden for København ogsaa bemærkes, at man maa finde det rigtigere, at Hvervet som Vægeraadets Formand overdrages til Stedets Politimester fremfor til Underdommeren, hvad navnlig under en eventuel forandret Retsorganisation som den ved Retsplejelovforslagene paataenkte vil blive af praktisk Betydning; selv under de nu bestaaende Forhold er det dog nærmest i sin Egenskab af Politimester, at den paagældende Embedsmand oftest kommer i Berøring med de Forhold, hvorom det drejer sig. For Københavns Vedkommende har man ment, at Justitsministeriet ikke, saaledes som af Kommissionen foreslaaet, bør være bunden til at beskikke en Dommer som Formand, idet Valget bør træffes den, der til enhver Tid findes bedst egnet.

Naar det drejer sig om at gennemføre den Forsorgs- og Tvangsmyndighed, som Lovforslaget hjemler Adgang til, maa man ikke tabe af Sigte, at der bortset fra alt andet altid er eet Hensyn — nemlig til Indehaverne af Forældremyndigheden — der maa tilsige at gaa frem med en vis Varsomhed. Det er sikkert den Side, hvorfra der med størst Føje kan fremsættes Betæneligheder ved Statens Indgriben. Der gives naturligvis ganske vist mange Forældre, der ved deres Færd saa at sige paa Forhaand have fraskrevet sig ethvert saadant Hensyn. Men i Forhold til de Forældre, der have Følelse af deres Pligter i denne Henseende, vil der kunne fremkomme Interessekollisioner, i hvilke Hensynet til Forældrene ganske vist maa kunne tilside sættes, men kun hvor virkelig aldeles afgørende Betragtninger tale herfor. Over for Kommissionsudkastet har man anset det rigtigt i enkelte Henseender noget skarpere at fremhæve, at det maa dreje sig om virkelig graverende Forseelser, for at særlig en Tvangsanbringelse uden for Hjemmet skal kunne gennemføres; se saaledes § 4, hvor man stiller Krav om, at Skoleforsømmelserne virkelig skulle være

betydelige, eller Opførslen i Skolen meget slet, ligesom man i § 18 har indføjet en Bestemmelse om, at Afgørelsen kan indankes for Overvægeraadet. I Forbindelse hermed kan ogsaa fremhæves, at det, for at Lovens Tvangsforholdsregler skal kunne bringes til Anvendelse, hvor Undersøgelse har været indledet mod en Person mellem 15 og 18 Aar angaaende en strafbar Handling, men Paatale er frafalden, i Lovforslaget (§ 9) udtrykkelig er blevet stillet som Fordring, at der under Undersøgelsen er tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis — i hvilken Henseende Skønnet maa overlades Vægeraadet — for, at vedkommende er skyldig i det paagældende Forhold.

Et Led i Børneforsorgen, hvorom Diskussionen i ikke ringe Grad har drejet sig, er Tilvejebringelsen af saadanne strengere Opdragelsesanstalter, som egne sig særlig for de forholdsvist ældre og mere vanartede Individuer. Der har i den forløbne Tid ikke sjældent været Vanskelighed ved Anbringelsen af saadanne, og der har oftere været stillet Krav om, at denne Del af Opgaven maatte Staten selv direkte tage op. Regeringen har derfor ogsaa særlig haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal. Det kan nu ikke overses, at Statens Oprettelse og Drift af en eller endog flere saadanne Anstalter baade vil være forholdsvist bekostelig og betegne et Brud paa hele den Ordning, der i øvrigt ligger til Grund for Lovforslaget, nemlig Benyttelsen af de ad privat Vej med Statens Støtte skabte Indretninger. Man har dog ment, at Sagen er for vigtig til at kunne afvises med disse Betragtninger, og man skønner derfor ikke rettere end, at Staten maa paatage sig denne Del af Opgaven, saafremt dette viser sig nødvendigt. Naar imidlertid henses bl. a. til, at der netop i den seneste Tid synes at være truffen Foranstaltninger til i alt Fald delvist at søge ogsaa denne Opgave realiseret ad privat Vej, om end med Støtte fra Statens Side (se saaledes Bevillingerne paa Finansloven for indeværende Finansaar under § 26 III. Nr. 33 og 38), har man ment, at der ikke i det foreliggende Lovforslag bør optages nogen ubetinget Forskrift om, at Staten nu vil have at skride til Oprettelse af disse strengere Opdragelsesanstalter, men at den paagældende Bestemmelse i § 28 bør lyde paa, at saadant skal ske, saa snart det findes fornødent. Skønnet i saa Henseende maa da udøves af de bevilgende Myndigheder til enhver Tid, medens denne Sag dog samtidig lægges paa